

често му прѣпаднаше; и съсъ сичко туй той се съжи-
вяваше, съземаше се, и ме одързостяваше.

Не е възможно да се искаже колко истегли де-
ветъ мѣсца наредъ. Най послѣ се рѣши да стане
едно съвѣтуванье отъ доктори. Първиятъ докторъ
доде одобри сичко, което бѣше опиталъ редовниятъ
докторъ, и безъ да си каже мнѣнето върху болѣстѣ-
та и върху онова, което има да се прави, излѣзе.

Слѣдъ малко дохожда подикономтъ, и каза на
Марончели: «Първиятъ докторъ не рачи да се истъл-
кува тука отъ прѣдѣ ви; не ви мислеше доста си-
ленъ да ви обади за неизбѣжната потрѣба. Азъ го
увѣрихъ, че не сте безъ дързость.

« — Струвами се, рече Марончели, да сжмъ далъ
едно доказателство, като теглихъ безъ да викамъ отъ
таквизи мжки. Да ли ще ми прѣдложи ?

« — Да, господине, отрѣзванъето. Нъ, като гледа
у васъ едно опаднжло тѣло, колебае се да ви съвѣ-
тува за туй отрѣзуванье. Каквото сте слабъ, усѣща-
те ли се да го издържите? Не ви ли е страхъ да
паднете въ прѣмѣждъето ?

« — Да умрж ли? Ехъ! не щж ли да умрж и ако
не въспрж на прѣдѣкътъ на злото?

« — Дѣто ще каже, ний ще обадимъ на Виена
точно за сичко, което се относи за васъ, и щомъ до-
де позволенъето да направимъ отрѣзванье

« — Какво! позволенъе ли трѣбува?

« — Да, Господине. »

За осемъ дена иканото позволенъе доде.

Болниятъ се донесе у една по голъма стая, и
той поиска да идж съсъ него.

« Възможно е, каза той, да умрж додѣто става опе-
рацията; дано бждж бари на ржцѣтъ на приятелятъ ми. »